

Litevského spisovatele Broniuse Radzevičiuse proslavil především jeho román *Priešaušrio vieškėliai* (Cesty před úsvitem) a zařadil jej mezi největší litevské autory. Bylo to především vydání druhého dílu jeho románu v roce 1985, jež k němu obrátilo pozornost. Během krátkého času se jeho tvorba dočkala různých hodnocení jak v Litvě, tak v zahraničí. Objevily se nejen kritiky, ale také filozofické eseje. V posledních letech horečka hodnocení ochladla, ale zesílil analytický pohled na Radzevičiuseovo dílo. O románu *Priešaušrio vieškėliai* přinesla odborná kritika mnoho komentářů a mohlo by se zdát, že Radzevičiuseovy povídky zůstávají určitou dobu v jeho stínu. Můžeme se však domnívat, že toto období je nenávratně pryč a čtenáři i odborná veřejnost se mohou těšit celým jeho dílem. Vydána byla postupně celá tvorba, včetně nedokončených povídek, jejich částí a strojopisů, které autor ani sám nestačil upravit či opravit.

Právě proto, že hlavní pozornost na sebe vždy poutal spíše dvoudílný román (jehož druhý díl byl vydán až po autorově smrti, k vydání jej připravil Juozas Aputis), je smyslem a cílem této práce sledovat, jak odborné publikace reflektují povídky Broniuse Radzevičiuse. Jak píše Juozas Aputis v komentáři k výběru povídek *Vakaro saulė*, byly to před třiceti lety právě povídky, které Broniusovi Radzevičiuseovi získaly uznání, kterému se těší dodnes. "Hrdinové jeho krátkých povídek mají tajemnou a citlivou duši a zároveň oplývají z hlubin tryskající (prvotní) silou. Věty se vlní, slova jsou ohebná, témata, motivy a postřehy jsou originální, autentické. Toto vše se objevuje rozpracované v románu a tyto znaky můžeme považovat za zcela specifické pro autora H. Samozřejmě dáme zaznět i nejvýraznějším ohlasům na román.